

Bemærkninger til lovforslaget

Efter at have droftet spørgsmålet over spalte 7844 ff, 12131 ff og 12812 ff vedtog folketetinget den 4. juni 1981 følgende lov:

»Lov om ny- og ombygning af Det kgl. Teaters Gamle Scene

§ 1. Ministeren for kulturelle anliggender kan med henblik på fortrinsvis anvendelse som Det kgl. Teaters opera- og balletscene anvende indtil 175 mill. kr. til ny- og ombygning af Det kgl. Teaters Gamle Scene, heraf 11 mill. kr. i finansårene 1981 og 1982 til projektering og indtil 164 mill. kr. i finansårene 1983-86 til den videre projektering og til gennemførelsen af byggearbejderne, herunder til de nødvendige ejendomserhvervelser.

Stk. 2. Ministeren kan, såfremt de nødvendige ejendomserhvervelser ikke kan ske ved køb, gennemføre erhvervelsen ved ekspropriation efter reglerne i lov om fremgangsmåden ved ekspropriation af fast ejendom.«

For stemte socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti, kristeligt folkeparti, socialistisk folkeparti og det radikale venstre:

Imod stemte fremskridtspartiet, centrum-demokraterne og retsforbundet.

Venstresocialisterne undlod at stemme.

De seks partier, der stemte ja, lige som de skulle på sommerferie den 4. juni 1981, var næppe opmærksomme på, at statens finanser var inde i en så katastrofal udvikling som den, der nu foreligger dokumenteret, og hvor et statsunderskud på omkring 144 mia kr. med stigende tendens må forudses for 1983, hvis den hidtidige politik fortsættes.

Disse seks partier må derfor gives en chance for at besinde sig.

Og det får de med nærværende lovforslag.

Alle 175 mill. kr. kan ikke reddes i land ved lovforslagets vedtagelse, men jo før det vedtages, des flere af pengene kan spares. Vedtages lovforslaget derimod ikke, er der nærliggende risiko for, at det beløb, som 1981-loven anfører – og som

ifølge lovens ordlyd er i lobende kroner – bliver overskredet betragteligt.

Forhåbentlig vil kulturministeren undlade at forpligte staten yderligere i henhold til juni-loven, indtil nærværende lovforslag har været til tredje behandling, eller i al fald indgå nye kontrakter betinget af, at lovforslaget ikke skulle blive vedtaget.

Med hensyn til de kontrakter, der er indgået allerede før nærværende lovforslags ikrafttræden, må der krydses fingre med hensyn til kulturministerens lykke og held til at få kontrakterne annulleret på de for staten billigst mulige vilkår.

Det bemærkes, at lovforslaget er en genfremsættelse af lovforslag fremsat i folketetinget i folketingsåret 1981-82, 1. samling (se Folketingstidende 1981-82, 1. samling, forhandlingerne sp. 1969-1976 og tillæg A sp. 159 ff), og 2. samling (se Folketingstidende 1981-82, 2. samling, forhandlingerne sp. 519-525, 1422 f og 1940 f samt tillæg A sp. 75 og tillæg B sp. 49).

Spørgsmålet var derefter til behandling i finansudvalget, som den 24. marts 1982 tiltrådte aktstykke nr. 143, men fremskridtspartiet stemte imod med følgende begrundelse:

»Fremskridtspartiet tager skarpt afstand fra den bortodslen af skatteydernes midler, som finder sted ved gennemførelsen af de aktiviteter, som er indeholdt i aktstykket.

Fremskridtspartiet ønsker desuden at påpege følgende specielle punkter:

- A. Det urimelige, der ligger i, at staten betaler arkitekthonorarer på 18,5 pct. af byggesummen; hvilket er næsten det dobbelte af normalt honorar.
- B. Det usmagelige i, at kulturministeriet og byggestyrelsen har tiltrådt, af 5 arkitekt- og ingeniørfirmaer involveres i det samme projekt, udelukkende fordi »man ikke kunne lide at udskyde nogen firmaer, der havde deltaget i arkitektkonkurrencen, fra opgaven«.
- C. At det forhold, der er omtalt under B, bevirker en vanskelig – for ikke at sige umulig – projektstyring, hvilket i øvrigt også er omtalt i